

Despre întâlnirea cu Dumnezeu

Cred că toți ne întâlnim cu Dumnezeu de cel puțin câteva ori în viață dar de cele mai multe ori nu realizăm asta.

În ciuda a ceea ce pare că sunt eu, adică un om spiritual și extremist pentru unii, adevărul este altul.

Nu există om mai sceptic ca mine, care să pună totul sub semnul întrebării și să analizeze o situație din toate punctele posibile pentru a o înțelege și a o accepta.

Eu sunt Toma Necredinciosul pentru care ideea de a crede și nu cerceta mi s-a părut întotdeauna o tâmpenie.

Deciziile mele chiar dacă unele par extreme și ilogice, din afara, au fost luate în urma unei documentari foarte amănunțite în prealabil.

Faptul că Felix n-are niciun vaccin făcut sau că eu nu mănânc niciun fel de carne de 6 ani nu sunt alegeri făcute pe impuls de moment, influențate de vreun curent sau altă ideologie ci pe logică acceptată în urma tuturor cercetărilor mele, nu SF, ci științifice.

Toate experimentele alimentare, psihice și de oricare altă natură **le am încercat pe propria piele** tocmai pentru că n-am încredere decât în ceea ce constat eu și nu vreun terapeut sau studiu dubios.

Mereu m-am ferit de ideea vorbiri despre Dumnezeu pentru că la nivel subconștient **n-am crezut 100% în existența lui**.

Am avut discuții spirituale cu foarte multe persoane dar am folosit formulări pe care logica mea le accepta.

Am susținut ideea existenței unei forțe superioare, am acceptat energia pozitivă sau negativă pe care o primim de la univers dar m-am împacat mult mai bine cu terminologia științifică decât să spun pur și simplu "**de la Dumnezeu**".

Mi-a fost greu să accept ceva ce nu puteam vedea

sau simți până acum câteva zile când a venit la noi într-o mică vizită.

Aceeași vizită pe care o promisem și acum un an și un pic când o luasem pe arătură cu exagerările față de Felix.

Mă axam foarte mult pe lucrurile omenești pe care credeam că pot să le am sub control dar nu lucram la partea cea mai importantă : **un caracter frumos.**

Indiferent cât de deștept și orice altceva ajunge omul în viață lipsa unui caracter frumos, dezvoltat pe niște principii morale, îl va face **veșnic nefericit.**

Eu eram atent doar la ce bagă copilul în burtă și în cap dar nu în suflet.

Fără iubire, dăruire și sacrificiu, față de mediul înconjurător, viața noastră rămâne tristă indiferent de bogățiile pământești pe care le dobândim.

Felix avea 1 an și un pic când a vrut să-l urc la fratele său în patul supraetajat. Mai urcase și înainte dar acum era prima oară când era singur. S-a învârtit câteva secunde pe acolo iar deodată a venit pe laterala patului și **s-a aruncat direct în cap.**

Totul s a petrecut atât de repede încât nu mi mai amintesc decât cum îl țineam de maieu la câțiva cm deasupra parchetului.

Nici acum nu înțeleg prin ce minune am reușit să-l prind înainte să se zdrobească de pământ.

Nu știu dacă acela a fost un avertisment sau doar o demonstrație a cât de efemera este viața și cum **poți pierde totul într-o secundă**.

De atunci am devenit mult mai înțelegător și mai echilibrat. Practic echilibru este factorul în jurul căruia ar trebui să ne trăim viața.

Acum la 2 ani și 3 luni istoria s a repetat.

Laura pusese în mijlocul camerei masa cu fierul de călcat pe ea. După ce a călcat câteva haine a plecat în camera alăturată să le așeze pe umerase în dulap.

David atât a așteptat și cum a dispărut mama lui cum a început să alerge în jurul mesei sărind peste firul de la fier.

Felix s-a dus imediat să alerge și el după fratele său. Partea meschina aici este ca David știa ce o sa facă Felix și îl încuraja sa l urmărească.

Într-o fracțiune de secundă David a sărit peste fir iar Felix a intrat în el. David știa că asta o să se întâmple.

Eu eram în cameră și n am apucat să fac nimic.

Fierul a zburat, **greu și fierbinte**, pe lângă **trupul gol a lui Felix** și a aterizat pe jos.

Nici nu vreau sa ma gândesc cu ce traume putea rămâne, pe viață, dacă acea bucată de fier încins îl atingea.

În momentele de după am realizat cât de mică și neînsemnată era protecția mea față de **protecția lui Dumnezeu**.

Toate **vaccinurile nefăcute, lapte praf nebăut, alimentație sănătoasă, ateliere montessori, medicamente neluate, dulciurile raw-vegane, cărțile și cartonaje învățate etc** toate erau inutile în acea clipă.

Iluzia mea că dețin controlul s-a fărâma într-o secundă.

Poate că trebuia mai bine să-l învăț să se roage.

Ne place să credem că avem putere, că ne putem influența destinul nostru și a celor din jur dar toate astea contează foarte puțin în aventura vieții noastre.

Nu vrem să acceptăm și să recunoaștem cât suntem de neputincioși câteodată iar cu cât lipsa de credință este mai mare cu atât și dorința de control este mai mare și șocurile emoționale mai devastatoare.

Dumnezeul mă mai bate din când în când peste umăr și mi spune că toate lucrurile pe care le am în clipa de față nu sunt meritul meu, nu le pot stăpâni, controla și le pot pierde în orice clipă.

Ii sunt recunoscător pentru toate minunile pe care le face pentru mine și pentru cei din jurul meu.

Gânduri bune.